

Nezapomínejme na Boží skutky, jinak ztratíme naději

Homilie papeže Františka při Velikonoční vigílii, 26. 3. 2016



„Petr běžel ke hrobu“ (Lk 24,12). Jaké myšlenky mu přitom vířily v hlavě a srdci? Evangelium říká, že jedenáct učedníků, včetně Petra, neuvěřilo svědectví, s nímž přišly ženy, jejich velikonoční zvěsti. Dokonce jim „ta slova připadala jako plané řeči“ (v.11). V Petrově srdci tedy byla pochybnost spolu s mnoha negativními pocity: zármutkem ze smrti milovaného Mistra a zklamání z toho, že Její během Umučení třikrát zapřel.

Je tu však jedna drobnost, kterou se Petr odlišil. Po vyslechnutí žen se totiž „zvedl“ (v.12). Nezůstal sedět v myšlenkách, nezůstal zavřený doma jako ostatní. Nenechal se chytit do pasti pochmurné atmosféry oněch dnů, ani strhnout svými pochybnostmi; nedal se pohltit výčitkami, strachem a neustálými řečmi, které k ničemu nevedou. Hledal Ježíše, nikoli sebe. Upřednostnil cestu setkání a důvěry a tak, jak byl, se zvedl a běžel ke hrobu, odkud se potom vrátil „celý udiven“ (v.12). Aniž by podléhal smutku a temnotě, dal prostor hlasu naděje, nechal Boží světlo vstoupit do svého srdce a nezhášel jej.

Také ženy, které vyšly brzy zrána, aby prokázaly skutek milosrdenství a nesly ke hrobu vonné oleje, učinily stejnou zkušenost. „Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi“, ale byly ohromeny, když slyšely slova andělů: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ (srov. Lk 24,5).

Ani my, stejně jako Petr a ženy, nenajdeme život, zůstaneme-li zarmoucení a v beznaději, uvízneme-li v sami v sobě. Otevřme Pánu svoje zapečetěné hroby, aby vstoupil Ježíš a daroval nám život; přinesme Mu kameny zahořklosti a balvany minulosti, tíživé spousty slabostí a poklesků. On touží přijít a vzít nás za ruku, aby nás vyprostil z úzkosti. První kámen, který je nutné tuto noc odvalit, je beznaděť, která nás uzavírá do sebe. Kéž nás Pán vysvobodí z této hrozné léčky, z beznaděje těch křesťanů, kteří žijí jako by Pán nevstal z mrtvých a jako by středem života byly naše problémy...

Zdroj: <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=23470>

Zpravodaj lounské farnosti



Vydává Farní rada Římskokatolické církve v Lounech
www.farnostlouny.com • Duben 2017 • Ročník 10 • Neprodejně

Úvodní zamyšlení

„Bud'te tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně.“

(List Jakubův 5,7)

Aktuálně

Každou středu od 10:00 se koná mše svatá v Domově pro seniory U Pramene Louny. Mši svatou můžete volně navštívit.

Ve čtvrtek 6. dubna 2017 od 18:30 proběhne setkání farní rady.

Od 2. do 9. dubna 2017 probíhá ve všech diecézích České republiky (v týdnu před Květnou nedělí) **Týden modliteb za mládež**.

V pátek 7. dubna a v sobotu 8. dubna 2017 se koná v Litoměřicích **52. Diecézní setkání mládeže**, více informací viz <http://www.dcml.cz>.

Na Velký pátek 14. dubna 2017 je vyhlášena sbírka na **Jeruzalémský Boží hrob** ve Svaté zemi.

V neděli 23. dubna 2017 se uskuteční při mši svaté v děkanském kostele svatého Mikuláše sbírka na záchranu našich kostelů.

V pátek 28. dubna 2017 od 17:00 si můžete v děkanském kostele svatého Mikuláše poslechnout **koncert ZUŠ v Lounech a jejích hostů**.

V sobotu 29. dubna 2017 od 10:00 do 15:00 se koná v Litoměřicích setkání varhaníků a sbormistrů naší diecéze.

Přehled nedělních a svátečních bohoslužeb

- 1.4.2017 SOBOTA 4. POSTNÍHO TÝDNE**
Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.
(nově mše svaté s nedělní platností pro věřící, kteří se nemohou z vážných důvodů účastnit nedělní mše svaté)
- 2.4.2017 5. NEDĚLE POSTNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 8:30.
Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.
Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově – Mše svatá ve 14:30.
- 6.4.2017 PRVNÍ ČTVRTEK V MĚSÍCI**
Kostel Nejsvětější Trojice a Čtrnácti svatých pomocníků – Mše svatá v 17:30.
- 8.4.2017 SOBOTA 5. POSTNÍHO TÝDNE**
Kaple Panny Marie v Líšťanech – Mše svatá v 14:00.
Svěcení restaurovaného oltářního obrazu.
Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.
- 9.4.2017 6. NEDĚLE POSTNÍ – KVĚTNÁ NEDĚLE**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 8:30.
Připomeneme si slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma slavnou bohoslužbou s žehnáním ratolestí, průvodem a čtením pašijí.

Bohoslužby ve Svatém týdnu a velikonoční bohoslužby

- 13.4.2017 ZELENÝ ČTVRTEK**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 17:30.
Poslední večere Ježíše Krista. Památka ustanovení mše svaté.
- 14.4.2017 VELKÝ PÁTEK**
Děkanský kostel sv. Mikuláše
*Křížová cesta v 15:00. Svátost smíření od 16:00.
Den umučení Ježíše Krista – obřady v 17:30.
Uctívání svatého kříže, zpívané pašije.*

15.4.2017



BÍLÁ SOBOTA

Kaple děkanského kostela sv. Mikuláše

Kaple s Božím hrobem otevřena od 8:00.

Výstav Nejsvětější svátosti – tichá adorace po celý den.

Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech

VIGILIE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

JEŽÍŠE KRISTA

Slavná mše svatá v 19:00. *Slavné obřady noční vigilie.*

16.4.2017

BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ

SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 8:30.

Slavná mše svatá bude doprovázena chrámovým sborem.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Opočně

– Mše svatá v 10:30.

Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.

17.4.2017

VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 8:30.

Křestní obřad. Velikonoční pomlázka pro děti.

Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie

v Dolním Ročově – Mše svatá ve 14:30.

22.4.2017

SOBOTA VELIKONOČNÍHO OKTÁVU

Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.

23.4.2017

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 8:30.

Kaple sv. Vojtěcha v Třeboci – Poutní mše sv. ve 14:30.

Kostel sv. Vavřince v Černčicích – Mše svatá v 16:00.

29.4.2017

SOBOTA PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ

Kostel sv. Stanislava v Měrunicích – Mše svatá v 14:00.

Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.

30.4.2017

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 8:30.

Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.

Plody Ducha svatého – Trpělivost



Trpělivost je umění žít s tím, co je nehotové

Trpělivost je umění žít s tím, co je ještě nehotové, aniž by si člověk zoufal

„Křesťan je ten, kdo očekává Krista,“ napsal John H. Newman. V dnešní době platí „všechno a ihned“, v dnešní době je důležitý výkon a růst produkce, v dnešní době jsou mnohdy i křesťané zasaženi aktivismem. Proto může řeč o trpělivém „očekávání“ znamenat riziko nepochopení, protože se mnohdy zdá, že „čekat“ znamená být pasivní, netečný, nezodpovědně se vyhýbat řešení.

Trpělivost je ale něco jiného, než pasivita. Trpělivost je umění žít s tím, co je ještě nehotové, žít v přítomnosti, která je neúplná, aniž by si člověk zoufal. Trpělivost znamená podpořit i ostatní, snášet je, přijmout je s jejich omezeními, sdílet je spolu s nimi.

Trpělivost je víra, která vytrvá

Pro křesťana jde trpělivost v těsném sledu za vírou: je jak vytrvalostí, což je víra, která trvá v čase, tak i schopností přijmout neúplnost a žít s ní.

Aby víra a naděje mohly nést plody, potřebují trpělivost. Je-li navíc trpělivost naroubována na víru v Krista, je „silou, jíž vládneme sami sobě“ (Tomáš Akvinský). Stává se schopností nepodléhat beznaději, nenechat se v soužení a těžkostech přemoci malomyslností. Stává se i vytrvalostí, schopností zůstat pevnými, vytrvat v čase, a přitom neztratit vlastní pravdivost, stává se schopností druhé podpírat a nést s nimi jejich životní příběh.

Bůh je s námi trpělivý

Trpělivost Boha v Písmu je nejlépe vyjádřena tím, že Bůh dává člověku čas k odpovědi, dává mu čas k obrácení. Boží trpělivost si ale nesmíme plést s lhosejností, naopak představuje „velkodušnost“.

O Nejsvětější Svátosti

Co je to eucharistie?

Eucharistie je řecké slovo a znamená „díkůčinění“. Tímto pojmem označujeme svátost, která se koná na památku poslední večeře Páně, kterou Ježíš požíval se svými apoštoly v předvečer své křížové smrti. Slovo eucharistie používáme vyměnitelně s pojmem „mše svatá“, jenž označuje celý obřad památky Ježíšovy hostiny, ale také s pojmem „přijímání“, kterým vyjadřujeme plod mše, tedy konsekrované při mši chléb a víno, podávané věřícím k požití.

Proč se této svátosti říká Nejsvětější?

Eucharistie je středem všech svátostí. Je to nejen znamení pravé Boží milosti (to platí v případě všech sedmi svátostí), *ale sám živý Bůh*, který je skutečně přítomen pod způsobou chleba a vína. *Nemáme v církvi nic cennějšího, většího, čeho bychom mohli dosáhnout.* Z toho důvodu jsou katolické kostely vybavené tak, aby nedošlo k zneuctění: svatostánek, kalich, paténa, ciborium, monstrance, pyxida, bursa, věčné světlo, žehnací vélu, oltářní plátna ad. vyjadřují úctu k Nejsvětější Svátosti.

Proč se vlastně při mši používají chléb a víno?

Je tomu tak, protože chceme splnit přesně to, o čem žádal Ježíš Kristus. Poslední večeře byla hostinou židovského svátku Pesach, ač ji tenkrát Ježíš nařídil proti zvyku dřív – věděl totiž, že o svátcích bude zabit. Předjímal jí vlastní smrt, která měla být obětí za naše hříchy. Výrazně řekl překvapeným učedníkům, že jim podává své Tělo a svou Krev, byť v podobě obyčejného chleba a vína. Pak je vybídl slovy „To číňte na mou památku“. Tato věta se stala začátkem slavení eucharistie.

Není to jen básnický obrat? Proč se v této oblasti liší učení různých církví?

Ježíš ještě než ustanovil eucharistii, učil o tom veřejně. Šestá kapitola Janova evangelia ukazuje velký spor mezi Ježíšem a posluchači ohledně požívání jeho Těla – Židé jsou vzbouření a pohoršení, ale Ježíš jim neříká, že něco pochopili špatně. Je to první důkaz, že nejde o metaforu. Ježíš trvá na tom, že chce dát lidem své pravé Tělo a Krev, je o tom zmíněno v evangeliích několikrát. Tento názor zastávají katolíci a pravoslavní křesťané. Protestantické církve ustoupily od toho učení.

Zkouška svatosti

Příběh ze života sv. Filipa Neri, Veselého svatého



V jednom římském klášteře žila sestra Julie. Vyprávělo se, že mívá vidění, že prorokuje a dělá zázraky. Celý klášter byl na ni pyšný, všichni pevně věřili, že Julie je světice. A nejvíc v to věřila ona sama a považovala za naprosto správné, že všichni mluví jen o ní. V kostele měla své místo, kde trůnila jako královna. Všechny sestry v klášteře ji hýčkaly a obdivovaly. A tak došla pověst o její „svatosti“ až

k sluchu papeže Pia V. Pius V. byl dříve sám mnichem a zůstal jím i na Petrových stolcích. Žil velmi skromně a přísně. Rozhodl se, že svatost sestry Julie vyzkouší a pošle do kláštera svého legáta. Jeho volba padla na Filipa Neri, stejně učeného jako zbožného zakladatele Oratoria, jemuž lidé pro jeho nesobeckost a veselost říkali „dobrý Filip“. Papež dal vyhotovit dva dopisy – jeden představené kláštera, druhý Filipu Neri. V obou byla uvedena hodina a den příchodu. Když došel dopis do kláštera, začalo se všude uklízet, opravovat, aby oko papežského legáta nebylo ničím pohoršeno. Zvlášť rušno bylo v Juliině cele.

Radostná zpráva nezůstala klášterním tajemstvím. Ve stanovený den přišlo ke klášteru širé okolí, aby spatřili, až se dostaví vysoký hodnostář. Strážci pořádku měli co dělat, aby udrželi příjezdovou cestu volnou. Hodiny na věži klášterního kostela odbily jedenáct – hodinu, kdy měl přijet vznešený pán ve čtyřspřeží se svým doprovodem, jak se říkalo. Ale žádné čtyřspřeží se neobjevovalo. Místo něho si množstvím lidu razil cestu obyčejný duchovní, zřejmě nějaký venkovský farář, v rukou měl odřený breviář. Už stál u dokořán otevřeného portálu, vyzdobeného ratolestmi palem a vavřínem, a domáhal se u vrátné, která na něho nevlídně hleděla, vstupu, že má mluvit s ctihodnou matkou představenou. Vrátná si měřila kněze od hlavy k patě a odpověděla s despektem, hledíc na jeho velké, zabláčené holínky, v nichž vězely obnošené nohavice: „Přijďte jindy, ctihodná matka představená teď nemá čas. Očekává návštěvu papežského legáta z Říma.“

Ale kněz se nedal odbýt a žádal o rozmluvu s představenou. A tak sestra zlostně vběhla dovnitř a ohlásila ho představené, netrpělivě čekající v hale uprostřed sester. Protože se rozmluva vrátné s představenou protahovala, holínky nečekaly na návrat vrátné a začaly drolit bláto na bělostné dlaždice, posypané růžemi, a zanechávat za sebou zřetelné stopy. To už bylo na představenou příliš. Vypadla ze své role a zahrnula vetřelce výčitkami nejhrubšího zrna.

Místo odpovědi vytáhl přichozi z kapsy dopis s papežskou pečetí a podal jej popuzené řeholnici. Ctihodná matka zbledla a zmateně požádala papežského vyslance, aby s ní šel do hovorny. Otec Filip vstoupil, pokřičoval se svčenu vodou, odložil svůj breviář a široký klobouk na lavici, posadil se na nejbližší židli a řekl: „No, pošlete mi sem sestru Julii!“

Představená zmizela a po čtvrthodince se vrátila v doprovodu „svaté“ Julie. Nedbalým pokynem ruky dal legát představené najevo, že její úloha skončila a začíná jeho úloha. Kandidátka svatosti, když spatřila vyslance, snesla se z oblačných výšin a měřila si kněze pozoruhodně nesvatými očima, ale neřekla ani slovo. „Vy jste sestra Julie?“ Žádná odpověď. „Tak mi zujte boty a přineste mi pantofle!“ Jeptiščiny oči se nepřírozně rozšířily, pevně stiskla rty, otočila se, práskla za sebou dveřmi a klesla málem v mdlobách do náručí představené, která na ni marně dorážela otázkami.

Papežský legát uchopil svůj klobouk, zastrčil breviář do kapsy, pokřičoval se z kropenky a ubíral se, nestaraje se o řeholnice, ven kolem stále ještě čekajících davů do Říma k Svatému otci.

Pius V. byl udiven, když Filip Neri vstoupil, a vyčítavým tónem pravil: „Měl jste přece...“

„Už se stalo, Svatý otče!“

„Co světice?“

„To se jen zdá, že je světice!“

„Jak to chcete dokázat?“

„Chybí jí první známka svatosti.“

„A to je co?“

„Pokora!“

„Jak jste se o tom přesvědčil?“

„Přikázal jsem jí, aby mi zula boty.“ Přitom Filip Neri trochu vysunul pravou holínku, která se nestala na zpáteční cestě krásnější.

„Udělal to?“

„Právě že ne!“

„Ale?“

„S protestem opustila zkušební místnost a přirazila za sebou dveře.“

Tu se po produchovnělé tváři papeže rozestřel nepopsatelný úsměv. Stěží se ovládaje pronesl: „Dobře!“ Pak Otci Filipovi poželhal a v pokoji ho propustil.